

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 492/2565

พนักงานอัยการจังหวัดโจทก์ นาง อ. กับพวกผู้ร้อง นาย น.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 277, ป.อ. มาตรา 317, ป.อ. มาตรา 364, ป.อ. มาตรา 365, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, พ.ร.ก.ดังกล่าวให้ยกเลิกความใน มาตรา 7, พ.ร.ก.ดังกล่าวได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142, ป.วิ.อ. มาตรา 40

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 2 ภายในบ้านพักที่ผู้เสียหายที่ 2 พักอาศัยอยู่กับผู้เสียหายที่ 1 แม้หลังจากจำเลยกระทำชำเราและออกจากบ้านพักดังกล่าวแล้ว จำเลยเรียกให้ผู้เสียหายที่ 2 ออกจากบ้านเพื่อให้เงินและมีการโอบกอดผู้เสียหายที่ 2 แต่การกระทำความดังกล่าวเป็นการกระทำต่อเนื่องกันในบริเวณบ้านที่เกิดเหตุขึ้นเอง จำเลยมิได้พาผู้เสียหายที่ 2 ไปที่อื่นอันเป็นการพาไปหรือแยกออกไปจากอำนาจปกครองดูแลของผู้เสียหายที่ 1 ที่ทำให้อำนาจปกครองดูแลของผู้เสียหายที่ 1 ถูกรบกวนหรือถูกระทบกระเทือน ยังไม่มีความผิดฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 277, 317, 364, 365 จำเลยให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณานาง อ. ผู้เสียหายที่ 1 และเด็กหญิง ร. ผู้เสียหายที่ 2 โดยนาง อ. ผู้แทนโดยชอบธรรม ยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อความเสียหายอย่างอื่นอันมิใช่ตัวเงินเป็นเงิน 200,000 บาท แก่ผู้เสียหายที่ 1 และค่าเสียหายเพราะทำผิดอาญาเป็นทຸຣສິຣຣຸມเป็นเงิน 300,000 บาท แก่ผู้เสียหายที่ 2 รวมเป็นเงิน 500,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่จำเลยกระทำผิดเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ จำเลยให้การในคดีส่วนแพ่งว่า จำเลยไม่ได้กระทำผิดจึงไม่ต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 277 วรรคสอง, 317 วรรคสาม, 365 (1) ประกอบมาตรา 364 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปีซึ่งมิใช่ภริยาของตน โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม และฐานบุกรุกเคหสถานโดยใช้กำลังประทุษร้าย เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปีซึ่งมิใช่ภริยาของตน โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคสอง ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 7 ปี ฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากมารดาเพื่อการอนาจาร จำคุก 5 ปี รวมจำคุก 12 ปี ทางนำสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณาอยู่บ้าง มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ให้กระทงละหนึ่งในสาม คงจำคุก 7 ปี 12 เดือน และให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ร้องทั้งสองเป็นเงินคนละ 150,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันกระทำละเมิด (วันที่ 18 ตุลาคม 2562) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ร้องทั้งสอง ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษายืน จำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณา

และลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้โต้แย้งกันในชั้นฎีการับฟังได้ว่า เด็กหญิง ร. ผู้เสียหายที่ 2 เกิดเมื่อวันที่ 2 มกราคม 2550 ขณะเกิดเหตุอายุ 12 ปี 9 เดือนเศษ เป็นบุตรของนาย ธ. กับนาง อ. ผู้เสียหายที่ 1 ซึ่งอยู่กินฉันสามีภริยาโดยไม่ได้จดทะเบียนสมรส ภายหลังผู้เสียหายที่ 1 กับนาย ธ. เลิกรากัน ผู้เสียหายที่ 2 พักอาศัยอยู่กับผู้เสียหายที่ 1 ที่บ้านไม่ทราบเลขที่ ซึ่งเป็นบ้านชั้นเดียวทำด้วยปูนมีสภาพเก่า แพทย์หญิงสุริสาเป็นผู้ตรวจชันสูตรบาดแผลผู้เสียหายที่ 2 ผลการตรวจร่างกายภายนอก ไม่พบร่องรอยการทำร้ายร่างกาย ผลการตรวจร่างกายภายใน พบรอยฉีกขาดใหม่บริเวณเยื่อพรหมจารีที่ 4 นาฬิกา และ 8 นาฬิกา ไม่พบอสุจิ คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่า พยานหลักฐานโจทก์มีน้ำหนักรับฟังได้ว่าจำเลยกระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ เห็นว่า ขณะเกิดเหตุผู้เสียหายที่ 2 มีอายุเพียง 12 ปีเศษ ผู้เสียหายที่ 2 ไม่เคยรู้จักจำเลยหรือมีเหตุโกรธเคืองกับจำเลยมาก่อนเบิกความเป็นลำดับตั้งแต่ก่อนเกิดเหตุเห็นจำเลยนั่งดื่มสุราอยู่ในกลุ่มเดียวกับบิดาของผู้เสียหายที่ 2 ใกล้ที่พักของผู้เสียหายที่ 2 จนกระทั่งถูกจำเลยล่อลวงละเมิดทางเพศโดยมีสาระสำคัญสอดคล้องกับคำให้การชั้นสอบสวนที่ให้การไว้ต่อหน้าพนักงานสอบสวน พนักงานอัยการและนักสังคมสงเคราะห์ ทั้งยังมีผู้เสียหายที่ 1 เบิกความสนับสนุน ซึ่งการถูกล่อลวงละเมิดทางเพศเป็นเรื่องน่าอับอายเสื่อมเสียชื่อเสียงวงศ์ตระกูล หากไม่มีเหตุการณ์ถูกล่อลวงละเมิดทางเพศเกิดขึ้นแล้วผู้เสียหายที่ 2 คงไม่แต่งเรื่องราวขึ้นเพื่อใส่ร้ายปรักปรำจำเลยให้ต้องรับโทษ แม้หลังเกิดเหตุผู้เสียหายที่ 2 ไปพบเพื่อนแต่ไม่ได้เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้เพื่อนฟังทันทีก็ไม่ใช่อุปสรรค เพราะเรื่องที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องน่าอับอาย แต่เมื่อผู้เสียหายที่ 2 พบผู้เสียหายที่ 1 ซึ่งเป็นมารดา ผู้เสียหายที่ 2 ได้เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้ผู้เสียหายที่ 1 ทราบในทันทีและมีการแจ้งความดำเนินคดีต่อเจ้าพนักงานตำรวจในวันเดียวกัน ส่วนที่แพทย์หญิงสุริสาตรวจร่างกายผู้เสียหายที่ 2 ไม่พบตัวอสุจิ แต่พบรอยฉีกขาดใหม่บริเวณเยื่อพรหมจารีที่ 4 นาฬิกา และ 8 นาฬิกา ซึ่งการพบรอยฉีกขาดใหม่แสดงให้เห็นว่าบาดแผลดังกล่าวยังไม่ได้มีการสมานของเนื้อเยื่อ น่าเชื่อว่าเป็นบาดแผลที่เกิดขึ้นไม่เกิน 1 วัน และแพทย์หญิงสุริสายังตอบทนายจำเลยถามค้านว่า เยื่อพรหมจารีของผู้เสียหายที่ 2 มีการฉีกขาดในลักษณะเป็นเส้นตรงที่บริเวณ 4 นาฬิกา และ 8 นาฬิกา ซึ่งเป็นลักษณะที่พบได้ในคดีข่มขืนกระทำชำเราแม้ไม่ได้ความว่าแพทย์หญิงสุริสาทำการตรวจด้วยวิธีการใดหรือใช้เครื่องมือใดในการตรวจภายในผู้เสียหายที่ 2 ก็มิได้ทำให้ผลการตรวจชันสูตรร่างกายของผู้เสียหายที่ 2 เป็นพิรุธไม่น่าเชื่อถือตามที่จำเลยฎีกา น่าเชื่อว่าแพทย์หญิงสุริสาทำการตรวจร่างกายผู้เสียหายที่ 2 ตามวิธีการแพทย์อย่างถูกต้องและให้ความเห็นตามหลักวิชาโดยไม่มีส่วนได้เสียใด ๆ จึงนำมารับฟังเพื่อพิสูจน์ความผิดของจำเลยได้ ส่วนการตรวจไม่พบร่องรอยการถูกทำร้ายนั้น ได้ความจากแพทย์หญิงสุริสาตอบทนายจำเลยถามค้านอีกว่า การถูกมัดหรือรัดด้วยเชือกหากไม่ได้มัดไว้โดยแรงจนทำให้เส้นเลือดฝอยแตกก็อาจไม่พบรอยบวมช้ำ อาจจะเป็นแค่รอยแดง รอยแดงดังกล่าวไม่เกิน 1 วัน ก็สามารถจางหายได้ ฉะนั้น การที่ไม่พบร่องรอยซ้ำตามร่างกายของผู้เสียหายที่ 2 จึงไม่ได้ขัดแย้งกับคำเบิกความของผู้เสียหายที่ 2 ดังที่จำเลยอ้างในฎีกา ส่วนที่จำเลยอ้างในฎีกาว่า ขณะเกิดเหตุจำเลยไม่ได้ใช้อาวุธใด ๆ ชูบังคับผู้เสียหายที่ 2 ให้เกิดความกลัวนั้น เห็นว่า จำเลยเป็นชายฉกรรจ์อายุ 29 ปี รูปร่างสูงกว่า 175 เซนติเมตร อยู่ในอาการมีเมมาสุราย่อมทำให้ผู้เสียหายที่ 2 ซึ่งเป็นเพียงเด็กผู้หญิงอายุ 12 ปีเศษ ไม่ได้มีร่างกายใหญ่โตผิดปกติกว่าเด็กผู้หญิงทั่วไปที่จะสู้แรงชายฉกรรจ์ได้และเกิดความกลัวที่ถูกทำร้ายจึงไม่กล้าร้องขอความช่วยเหลือ การที่ผู้เสียหายที่ 2 มิได้ร้องขอให้เพื่อนหรือชาวบ้านใกล้เคียงช่วยเหลือจึงไม่

เป็นข้อพิพาท อีกทั้งภายหลังเกิดเหตุมีการตรวจพบทางแกงชั้นในแบบชายระบุว่าสีฟ้าหรือสีน้ำเงิน วางอยู่บนพื้นปลายที่นอนในห้องนอนที่เกิดเหตุ ซึ่งจำเลยให้การในชั้นสอบสวนรับว่าวันเกิดเหตุ จำเลยสวมกางเกงชั้นในสีน้ำเงิน แม้รายงานการตรวจเก็บวัตถุพยานเอกสาร ระบุวัตถุพยานที่ตรวจเก็บจากบ้านเกิดเหตุตามข้อ 7.1.5 เป็นทางแกงชั้นใน สีน้ำเงิน ยี่ห้อรอซโซ (ของผู้ชาย) แต่ตามบันทึกข้อความเอกสาร ระบุงานแกงชั้นในสำหรับผู้ชาย ยี่ห้อ ROSSO และมีลายมือเขียนตกเติมว่า สีเทา นั้น ได้ความจากพันตำรวจโทพิรุณพัฒน์ ซึ่งทำหน้าที่ตรวจพิสูจน์วัตถุของกลางดังกล่าวตอบโจทก์ถามถึงว่า วัตถุพยานที่ทำการตรวจรับต้องเก็บไว้ในซองปิดผนึก หากมีร่องรอยการเปิดปิดไม่เรียบร้อยจะส่งคืนไม่ทำการตรวจให้ ทางแกงชั้นในผู้ชายสีกรมท่าคือตัวเดียวกับที่บรรจุในซองหีบห่อที่ส่งตรวจดีเอ็นเอ แม้พันตำรวจโทพิรุณพัฒน์มิได้ตรวจเก็บวัตถุพยานดังกล่าวด้วยตนเองแต่การตรวจเก็บทำโดยพนักงานสอบสวนร่วมกับเจ้าพนักงานตำรวจของศูนย์นิติวิทยาศาสตร์จังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยมาก่อนและไม่มีส่วนได้เสียในคดี น่าเชื่อว่าปฏิบัติหน้าที่อย่างตรงไปตรงมาโดยจัดเก็บวัตถุพยานที่พบใส่ซองปิดผนึกเรียบร้อยก่อนนำส่งตรวจพิสูจน์ต่อไป เมื่อผลการตรวจพิสูจน์เสื่อยึดคอกลมแขนสั้นสีดำขอบสีแดง เสื่อยชั้นในสตรีสีขาว กางเกงชั้นในผู้ชายสีกรมท่า และธนบัตรฉบับละ 100 บาท ของกลาง พบสารพันธุกรรม (DNA) ลักษณะปนเปื้อนของบุคคลมากกว่าหนึ่งคนติดอยู่ แต่เป็นสารพันธุกรรม (DNA) ที่เข้ากันได้กับสารพันธุกรรม (DNA) ของจำเลย จึงน่าจะเชื่อว่างานแกงชั้นในสำหรับผู้ชายเป็นตัวเดียวกับกางเกงชั้นในผู้ชายสีกรมท่าที่ส่งและมีการตรวจพิสูจน์ เพียงแต่เขียนตกเติมระบุสีผิดไปเท่านั้น ยิ่งไปกว่านั้น จำเลยนำสืบเจอสมกับพยานหลักฐานของโจทก์โดยรับว่าเข้าไปในบ้านที่เกิดเหตุจริง แต่อ้างลอย ๆ ว่าเป็นเพราะตนเมาสุรา พยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบมามีน้ำหนักรับฟังได้ว่า ในวันเกิดเหตุจำเลยเข้าไปในห้องนอนที่เกิดเหตุภายในบ้านที่พักอาศัยของผู้เสียหายทั้งสองแล้วกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 2 ซึ่งเป็นเด็ก แต่สำหรับความผิดฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากมารดาเพื่อการอนาจารนั้น เห็นว่า "พราก" ตามพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 หมายความว่า ทำให้จากไป พาไปเสียจาก ทำให้แยกออกจากกัน หรือแยกออกไป ดังนั้น คำว่า "พราก" ในความผิดฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดาโดยปราศจากเหตุอันสมควร จึงหมายความว่าพาไปหรือแยกเด็กออกไปจากอำนาจปกครองดูแล ทำให้อำนาจปกครองดูแลของบิดามารดาเด็กถูกรบกวนหรือถูกระทบกระเทือนโดยบิดามารดาเด็กไม่รู้เห็นยินยอมด้วย อันเป็นการล่วงละเมิดอำนาจปกครองของบิดามารดาเด็ก เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่าจำเลยกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 2 ภายในบ้านพักที่ผู้เสียหายที่ 2 พักอาศัยอยู่กับผู้เสียหายที่ 1 แม้จะได้ความว่าหลังจากที่จำเลยกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 2 และออกจากบ้านพักดังกล่าวแล้ว จำเลยเรียกให้ผู้เสียหายที่ 2 ออกจากบ้านเพื่อให้เงินและมีการโอบกอดผู้เสียหายที่ 2 ดังที่ผู้เสียหายที่ 2 ให้การต่อพนักงานสอบสวน แต่การกระทำดังกล่าวเป็นการกระทำต่อเนื่องกันในบริเวณบ้านที่เกิดเหตุขึ้นเอง จำเลยมิได้พาผู้เสียหายที่ 2 ไปที่อื่นอันเป็นการพาไปหรือแยกออกไปจากอำนาจปกครองดูแลของผู้เสียหายที่ 1 ที่ทำให้อำนาจปกครองดูแลของผู้เสียหายที่ 1 ถูกรบกวนหรือถูกระทบกระเทือน การกระทำของจำเลยยังไม่เป็นความผิดฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากมารดาเพื่อการอนาจาร เมื่อข้อเท็จจริงฟังไม่ได้ว่าจำเลยกระทำความผิดฐานดังกล่าว จำเลยจึงไม่ต้องรับผิดคดีใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อการละเมิดต่อผู้เสียหายที่ 1 ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษาลงโทษจำเลยในความผิดฐานนี้และให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสียหายที่ 1 นั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยในข้อนี้ฟังขึ้น อนึ่ง ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกามีการประกาศใช้

พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. 2564 ซึ่งมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 โดยมาตรา 3 และมาตรา 4 แห่งพระราชกำหนดดังกล่าวให้ยกเลิกความในมาตรา 7 และมาตรา 224 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และให้ใช้ความใหม่แทนเป็นผลให้ดอกเบี้ยยผิดนัดปรับเปลี่ยนจากอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี เป็นร้อยละ 5 ต่อปี หรืออัตราดอกเบี้ยใหม่ที่กระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกาบวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละสองต่อปี ทำให้ดอกเบี้ยยผิดนัดของค่าสินไหมทดแทนซึ่งเป็นหนี้เงินที่ถึงกำหนดชำระตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 ต้องปรับเปลี่ยนจากอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี เป็นร้อยละ 5 ต่อปี ปัญหาเรื่องอัตราดอกเบี้ยยขัดต่อกฎหมายหรือไม่เป็นข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยและกำหนดดอกเบี้ยให้ถูกต้องตามพระราชกำหนดดังกล่าวได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142 (5) ประกอบมาตรา 246 และมาตรา 252 และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 40 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องโจทก์ในความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 317 วรรคสาม และยกคำร้องของผู้ร้องที่ 1 สำหรับดอกเบี้ยในต้นเงินค่าสินไหมทดแทนให้จำเลยชำระอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับถัดจากวันกระทำละเมิด (วันที่ 18 ตุลาคม 2562) จนถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 หลังจากนั้นให้ชำระอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ไปจนกว่าจะชำระเสร็จ โดยหากมีการปรับเปลี่ยนอัตราดอกเบี้ยยตามมาตรา 7 โดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกาเมื่อใด ก็ให้ปรับเปลี่ยนไปตามนั้น แต่ทั้งนี้ต้องไม่เกินอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ตามที่ขอ นอกจากนี้ที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 9 ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นอุทธรณ์และชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

สมชาติ ัญญาวินิชกุล · สมเกียรติ ตั้งสกุล · ไชยยศ วรนนท์ศิริ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) – deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/492/2565>